

er tilbøjelig til at tro, at det for den Del af Aaret, der er tilbage, vil vise sig at være fuldt ud tilstrækkeligt for alle Kommuner med den Forhøjelse af 9 Kr. pr. Indbygger, der foreslaas af Mindretallet, og jeg lægger ikke Skjul paa, at hvis Finansministeren finder, at 3—4 Mill. Kroner mere eller mindre af Statskassen ikke spiller nogen Rolle, var det dog værd at overveje — og jeg henstiller dette til Overvejelse ogsaa for den højtærede Indenrigsminister, som skal varetage Kommunernes Sager —, om man ikke burde hjælpe de haardt betrængte Kommuner paa en lidt anden Maade end ved at bestemme, at jo mere Kommunen selv mener at have Raad til at anvende til Dyrtidsforanstaltninger, desto mere skal den have af Statskassen, og omvendt. Hvis Finansministeren finder det forsvarligt at sige: Statskassens Stilling er en saadan, at det ikke spiller nogen Rolle, om vi mellem første og anden Behandling forhøjer Tilskuddet med nogle Millioner Kroner, burde man undersøge, om det da ikke var bedre at hjælpe de daarligt stillede Kommuner med disse Millioner, som man mener at have til Raadighed, fremfor at uddele dem efter Principet: hvem meget har, skal mere gives.

Efter at den ærede Ordfører (Hauge) har talt om de af Flertallet stillede Ændringsforslag, maa jeg antagelig have Lov til at gøre et Par Bemærkninger om disse Ændringsforslag. Jeg vil da først sige, at jeg selvfølgelig med megen Interesse har set, at man dog har fundet det ønskeligt at omskrive §§ 3 og 4 i det af Ministeren fremsatte Lovforslag. Der er derved til en vis Grad opnaaet en Klaring af, hvad der var tilsigtet ved Ministerens Forslag. Jeg erkender, at saadan som Affattelsen nu bliver, er Bestemmelserne lettere forståelige, end de var efter Ministerens Forslag. Jeg vil gerne gøre Ret og Skel og begynder derfor med at yde min Anerkendelse af den klarere Affattelse. Men endnu bliver der dog noget tilbage af Uklarheden, nemlig naar Talen bliver om, hvordan de 12 Kr.s Tillæg til de 15 Kr., som det hedder, „fortrinsvis“ skal anvendes. Det er, saa vidt mig bekendt — og jeg har dog fulgt noget med i Lovgivningsarbejdet her paa Rigsdagen —, noget usædvanligt, at man i en Lovbestemmelse siger, at et Beløb „fortrinsvis“ skal anvendes til dette eller hint, men det kan ogsaa anvendes til noget andet, men navnlig er der noget usædvanligt ved, at der her ikke siges noget som helst om, hvordan man faar afgjort, om det er nødvendigt at an-

vende Beløbet i Henhold til Dyrtidslovens § 2 til Nedsættelse af Brændselspriserne, som det fortrinsvis skal anvendes til —: om det er Kommunen eller Ministeren, der i saa Henseende skal træffe Afgørelsen. Der fremgaar ikke noget af Ændringsforslaget — og der fremgaar heller ikke noget af Betænkningen — i saa Henseende. Det er kun, hvis det skønnes, at det ikke enten helt eller delvis er paakrævet at nedsætte Brændselspriserne, at disse 12 Kr. kan anvendes til Foranstaltninger til Nedsættelse af Priserne paa andre Livsfor nødenheder, og det maa der altsaa foreligge en Afgørelse af paa en eller anden Maade. Da Ministerens Samtykke skal indhentes, gaar jeg ud fra, at det er Ministeren, der skal afgøre det, og saa er det mindre vel motiveret, naar Ordføreren i Forbindelse med dette Ændringsforslag taler om det kommunale Selvstyre, for det vil altsaa sige, at Kommunernes Bestemmelsesret med Hensyn til Anvendelsen af de 12 Kr. i hvert enkelt Tilfælde er undergivet Ministerens Skøn. Hvis Ministeren skønner, at Beløbet bør anvendes til Nedsættelse af Prisen paa Brændsel, har Kommunalbestyrelsen, hvis den i det hele vil have nogen Part i de 12 Kr., at rette sig efter Ministerens Afgørelse. Saadan maa jeg da forstaa Sagen.

Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 4 om, at § 4 skal udgaa, er en Følge af de to foregaaende Ændringsforslag, saa jeg behøver ikke at opholde mig ved det.

Flertallet har ment at burde beholde Bestemmelsen om, at Udgifter til de mindre velstillede Børns Bispising holdes udenfor. Jeg maa tilstaa, at jeg forstaa ikke rigtig dette, for er der noget Omraade, hvor jeg synes, det vilde være uheldigt at skille de ved Dyrtiden vanskeligt stillede og de mere velstillede ad, er det med Hensyn til Bispisingen af Børn. I langt det største Antal af Landets Kommuner vil Børnebspising — her er jo ikke Tale om Skolebspising, men om Børnebspising — slet ikke kunne praktiseres, men jeg erkender, at der i adskillige Kommuner kan indføres en Børnebspising, som kan være til megen Nytte, og som jeg vil finde det meget rimeligt, at Kommunalbestyrelsen foranstalter. Men jeg er ikke saa glad over, at man her saa at sige tvinger dem til at foretage en Adskillelse for at kunne faa de $\frac{2}{3}$ af Beløbet refunderet, de kan jo nøjes med at tage $\frac{1}{3}$ i Statstilskud, saa har de Lov til at tage alle med. Det siges ikke, men det maa være Forudsætningen, naar der